

Posudek oponenta na bakalářskou práci

Michaely Zykové

Iónské kladí v klasicismu v Čechách a na Moravě

V úvodu si autorka vymezila úkol, o který ji v práci šlo. Klasicistní architekturou se u nás zabývá málokdo a bez studia jejich architektonických zdrojů a pramenů inspirace nelze studovat ani ono iónské kladí. Protože nejznámější klasicistní stavby u nás užívaly především dórského řádu, tato oblast je také méně známa a jde tedy o práci heuristickou, což není dnes u prací bakalářských obvyklé.

Úvodní část se zabývá klasicismem jako pojmem, jeho vývojem v Evropě i v českých zemích a pak uvádí do problematiky iónského řádu a iónského kladí samého, jak je doloženo od klasické doby. Tato část ukazuje, že autorka se dobře seznámila s pojmy i s obecnými poznatky v dané problematice.

V další části podává práce přehled vzniku klasicismu v českých zemích, s jistou opožděností danou jak provincialismem, tak okolností, že barokní tradice byla u nás v době vzniku klasicismu ještě silná. Pak postupuje diskusí přechodu do zralé fáze klasicismu, empiru (nezvyklý je přepis empir, ale asi už možný). Na podkladě prací Benešové, Kuthanovy knihy a Prahlovy, i na podkladě encyklopedie vydané P. Vlčkem pak úspěšně kompilovala základní přehled vývoje klasicismu u nás a tento přehled také obratně, i stylisticky pěkně, zformulovala.

Jádrem práce je katalog vybraných 17 ukázek iónského kladí na různých klasicistních stavbách v Čechách a na Moravě, provázený dobrou fotografickou dokumentací, kterou z valné části autorka sama na místě pořídila. Tuto část její práce lze hodnotit jako přínosnou, originální a plně uspokojující požadavky na bakalářské práce kladené.

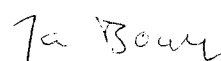
V další kapitole, kde srovnává formy kladí, se napřed poněkud zjednodušeně zabývá posláním idejí řeckých a římských řádů v době klasicismu, ale pak analyzuje úspěšně varianty a odchylky od vitruviánské tradice i od řeckých staveb, které působily skrze tehdy známé publikace památek. Pozoruhodné jsou četné odchylky od toho, co bychom při tak velkém vlivu antiky očekávali.

V kapitole o předlohách autorka jistě správně uvádí, že jich obvykle bylo více pro jednu stavbu, ale zde by bylo možno pokročit k detailnější analýze zejména také sledováním toho, co bylo tehdy v našich knihovnách (zejména zámeckých) z prací o antické architektuře dostupné. Ovšem v hrubých rysech dospěla autorka k jistě správnému názoru.

V závěru autorka správně shrnuje, že klasicistní stavitelství, zejména střeoevropské, se o přesné formulace architektonických detailů staralo méně než o celkový dojem a že většina antické inspirace byla tehdy čerpána skrze literaturu s kresbami než antickými památkami přímo.

Vcelku lze práci bezpochyby považovat za vhodný podklad k obhajobě i k získání hodnosti bakaláře klasické archeologie.

V Praze dne 5. 9. 2006

Prof. Dr. Jan Bouzek